

Дивне враження буває в той момент, коли газета, щойно підписана до друку, приходить на машину і починає жити самостійним життям, на яке уже не має впливу ніхто, навіть, як то мовиться, і сам господар. Отоді й здається, що газета нерукотворна, що оце пішло чорних знаків, посіяне на шпальтах, виростає на папері само собою, як петрушка або цибуля.

Тим часом, кожен номер газети, навіть такої маленької, як «За інженерні кадри», — це труд багатьох людей, і, чим їх більше, тим газета цікавіша. Це все одно, що ріка: якщо багато докопа неї струмків і джерел, то повніша вода, прудкіша хвиля...

На жаль, ми не можемо похвалитися, що кожен номер нашої газети народжує хвилю емоцій і роздумів, хоча й мріємо, що такий час коли-небудь настане. Втім, усе залежить не тільки від двох її штатних працівників, але й від вас, дорогі читачі. Пишіть нам, підказуйте теми, критикуйте і нас і ті недоліки, які вас оточують. Це допоможе газеті мати краще обличчя.

Ну, а те, яке вона має сьогодні, теж твориться за активної допомоги викладачів і студентів, наукових працівників і інженерів, доцентів і професорів. Не будемо гучно називати їх позаштатними кореспондентами, але назвемо їхні імена. Часто в редакції бувають Геннадій Сивак з машинобудівного, Володимир Богачук з енергетичного факультетів, Олександр Пастушенко з факультету обчислювальної техніки, Хассан Мубарак з інженерно-будівельного. І порадитись, і підказати, і щось написати — вони завжди з великою охотою.

З почуттям вдячності відзначаємо принципову невтомність наших постійних авторів В. Б. Демешка і В. В. Чижика. Глибокою думкою і теми завжди відзначається те, про що пишуть Ю. С. Данилюк і В. І. Бондар. Безперечний вплив на життя інституту мають аналітичні статті керівника лабораторії соціологічних досліджень М. О. Синельника, які регулярно з'являються на сторінках багатотиражки.

Хочеться подякувати за невтомну пропаганду патріотичного виховання через газету полковникові у відставці Р. А. Асадову, за постійну присутність на сторінках профспілкової теми Н. В. Нікітін, В. Г. Попову, В. С. Бондарю, за активне висвітлення комсомольського життя Ірині Борисенко, Валерію Попову, Олегу Плакидюку, за спортівну інформацію В. І. Олійнику, за постійне ведення теми науково-технічної творчості молодих В. П. Костильову.

Проте мусимо сьогодні сказати відверто, що наша газета поки-що значнішою мірою викладацька, ніж студентська. Це основний її недолік. Просимо студентів не обминати дверей редакції, яка знаходиться в кабінеті 0220 нульового корпусу. На жаль, студент групи І ТМ-86 Валерій Матушко, який в інститутському комітеті комсомолу має відповідати за зв'язки з пресою, був у редакції тільки один раз ще тоді, коли його обрали і коли у нього під впливом свіжого засідання з'явилась краплина ентузіазму. Але невдовзі і вона, мабуть, випарувалась. бо відтоді ми не бачили у себе ні Валерія, ні обіцяних ним активістів.

Певна річ, обходимося і без них, але це — не гордість наша, а предмет смутку. Сподіваємось, що згодом становище все-таки поправиться з вашою ж допомогою, дорогі наші студенти.

А наприкінці кілька слів про тих, хто розділяє сьогодні з журналістами радість спільного свята. — про працівників друкарні. Найперше хотілося сказати про лінотипістку Віру Костюк, золотими руками якої набирається кожна буква в цій газеті. Це добра, дуже акуратна, до того ж вродлива жінка, висококваліфікований професіонал. Завдяки прекрасній якості її набору, в газеті значно поменшало різних помилок. Верстають нашу газету подружжя Володимир і Стефанія Яворські, Віра Малець, Ніна Ярова, відмінні майстри своєї справи, сказати б, справжні аси. і молодші їхні колеги Раїса Бортник, Валентина Герасимчук.

Всім їм щирий уклін і спасибі за хорошу роботу.

Нині наша науково-технічна бібліотека для кращого задоволення запитів її відвідувачів в інформаційному нау-

Широкий вибір

ковому матеріалі, вивченні і ознайомленні з громадсько-політичними подіями в країні і за рубежом, новинками художньої літератури і публіцистики отримує 1062 періодичних видання, з них 43 газети, 432 художніх загальнополітичних, технічних і спеціальних та 616 реферативних журналів.

Г. ЧАЛОВСЬКА.

Книга — англійською

Уважніше придившись до цього фото, ви зустрінете знайоме прізвище — М. Філінюк. Більшість з нас знає, що Микола Антонович Філінюк працює в інституті завкафедрою автоматизації проектування. Він — доктор технічних наук, професор, автор цілого ряду наукових праць і винаходів.

На фото — обкладинка нової книги Миколи Антоновича «Мікроелектронні пристрої і основи їхнього проектування» англійською мовою. Не-

З усіх кінців світу

Біля газетного кіоска, що розміщений у нульовому корпусі інституту, зранку завжди людно. Серед покупців періодичних видань чимало іноземних студентів — кубинців, йменців, сірійців, алжирців, афганців...

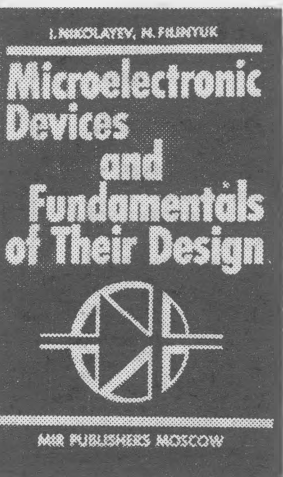
Справа в тому, що в кіоск для роздрібного продажу надходять з Англії — «Морнінг стар», з Франції «Юманіте», «Гранма» — з Куби, «Альбас» — з Сирії, зрештою — понад 50 різних найменувань газет і журналів, віддрукованих за межами нашої країни.

Звичайно, всіх цікавлять новини, події, що відбуваються в Радянському Союзі. І щоб задовольнити інформаційний «апетит» студентів і викладачів, в кіоску виставляються для придбання ще 65 газетних і журнальних видань. Це — центральні, республіканські і обласні газети, громадсько-політичні, літературні та фахові журнали.

Старанним і активним розповсюджувачем радянської і зарубіжної періодики є кіоскер міського агентства «Союздрук» Ірина Михайлівна Плавкова. Вона не обмежує себе роботою лише в кіоску, а часто після вузівських занять заходить в гуртожитки, там пропонує газетну продукцію на кільканадцять мов, яку охоче розбирають росіяни, українці, палестинці, ефіопи, індійці...

В день Радянської преси хочеться побажати Ірині Михайлівні доброго здоров'я, успішної роботи на ниві розповсюдження періодики.

О. КОНДРАТЮК,
інспектор деканату по роботі з іноземними студентами.

задовго до дня преси її випустило в світ московське видавництво «Енергія». Це цінний посібник для студентів та інженерів, котрі навчаються і працюють в галузі мікроелектроніки.

Газета видається
з лютого 1981 року.

№ 18 (345)

П'ЯТНИЦЯ, 5 травня, 1989 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 1 коп.

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ В НАУЦІ

Останім часом ім'я професора Стахова все частіше згадується в газетних публікаціях, його показує Центральне телебачення на адресу Олексія Петровича йдуть потоком листи з різних кінців Радянського Союзу, зарубіжних країн.

Чим же викликаний інтерес засобів масової інформації, співвітчизників, вчених і видавництва з-за кордону?

Скажемо коротко: доктор технічних наук О. П. Стахов є родоначальником нового вітчизняного наукового напрямку в галузі обчислювальної техніки, конкретніше — в теорії

розповідає Олексій Петрович.

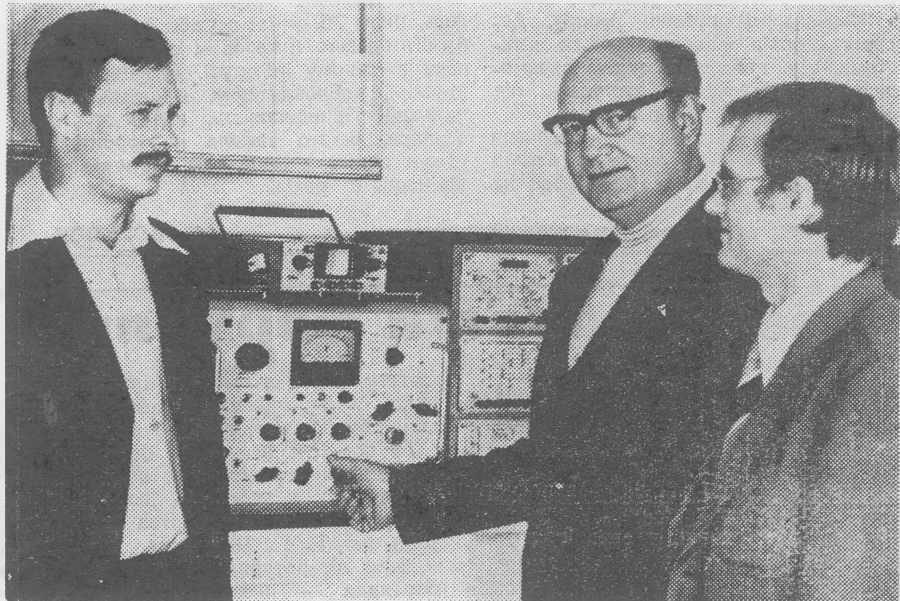
— За кордоном довелось побувати ще двічі, виступати перед вченими Йенського, Дрезденського, Карлмаркштадського технічних університетів, в Берлінському академічному інституті кібернетики. Адже німецькою володію вільно.

В ці дні минає 25 років науково-педагогічної діяльності професора, колишнього учня звищайної сільської школи, що на Херсонщині, першого в ній золотого медаліста.

— З чого почався ваш шлях у велику науку? Вибачте, Олексію Пет-

мужнів Олексій Стахов. Леда минуло тридцять, а він вже завідує кафедрою, в тридцять три доктор наук. За чверть століття опублікував понад 300 наукових праць, серед яких 135 авторських свідоцтв, 62 зарубіжних патенти, 6 монографій і навчальних посібників. Його друкують сьогодні провідні міжнародні журнали і збірники, що виходять в США, НДР, Польщі.

Та науковий доробок Олексія Петровича цим не обмежується. Він добре зарекомендував себе як педагог, під керівництвом якого підготовлено одного доктора і 25 кандидатів тех-

вимірювання, кодування і систем зчислення, що ґрунтуються на числах Фібоначчі і золотій пропорції.

Основні положення цієї теорії, запатентованої в США, Японії, ФРН, Англії, Франції та інших, Стахов розробив в Харківському інституті радіоелектроніки, де він закінчив аспірантуру під керівництвом професора О. В. Волкова, став кандидатом технічних наук, згодом завідувачем кафедри інформаційно-вимірювальної техніки Таганрозького радіотехнічного інституту.

— Пригадується дво-місячне наукове відрядження в Австрію: Відень, Грац, Інсбрук. Було це в 1976 році. В тамтешніх університетах я вперше виступив з циклом доповідей по започаткованому мною науковому напрямку. Особливим успіхом користувалася доповідь з питань алгоритмічної теорії вимірювань і засад комп'ютерної техніки. Саме тоді наше

посольство в Австрії запропонувало розпочати патентування моїх основних технічних рішень, що ґрунтувалися на вищезгаданій теорії, —

ровичу, за тривіальне запитання, але наших студентів воно, звичайно, цікавитиме, — звертаємось до співрозмовника.

— Спочатку я навчався в Київському політеху, продовжував освіту в Харківському авіаційному, на радіотехнічному факультеті. Там набув певних навичок дослідницької роботи. А вже, коли працював інженером в КБ, тут впритул зайнявся наукою. Саме у той час в країні набувала громадянства, на жаль, з великим запізненням, кібернетика. До нового, незвіданого завжди тягнеться молодь. Йшов мені тоді двадцять другий рік...

То був час «фізиків». Юнацтво зачаровано вдивлялося в портрети академіків Курчатова, Корольова, Келдиша. Мріяло про космічні простори, кібернетичні і електронні машини, мирний атом. Технічні вузи переживали свій «бум» — настільки збільшився потік до них молодих, неспокійних, здібних... Радянська наука і техніка наочно, зримо, вагомо демонстрували свій пріоритет на авангардних рубежах. В таку пору зростав,

нічних наук. Вихованці професора трудяться в вузах Вінниці, Донецька, Таганрога, Харкова, інших містах країни.

Сьогодні в білому залі інституту відбувається науково-технічна конференція «Числа Фібоначчі і прикладення». Учні, друзі Олексія Петровича розкажуть ще багато чого цікавого і повчального з його здобутків, як вченого, члена спеціалізованих рад по захисту дисертацій, голови кібернетичної секції і керівника семінару Академії наук України. А ще — про пропагандиста, народного депутата, комуніста, людину з гарним серцем, розсудливим розумом.

Привід для цього дуже знаменний, поважний: 7 травня Олексій Петрович виповнюється рівно 50: розквіт сил, обдарування, старт для нових звершень в науці.

На фото: професор О. П. Стахов (в центрі) зі своїми учнями й послідовниками — завкафедрою обчислювальної техніки О. Д. Азаровим (на фото — ліворуч) і заступником директора СКБ «Модуль» з наукової роботи В. А. Лу-жецьким.

9 ТРАВНЯ — ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

ВІД ВОЛГИ ДО ВІДНЯ

Василь Компанець, хлопчина з села, що на Київщині, як і багато його ровесників передвоєнної пори, мріяв стати командиром Червоної Армії. Заздро горіли очі, коли приїздили у відпустку земляки, молоді, гордовиті лейтенанти з червоними «кубарями» на петлицях. Бажання стати офіцером було таким непереборним, що поїхав до військово-інженерного училища з довідкою: «Комсомолец Василь Компанець в основному пройшов десятий клас і має велике бажання стати військовим».

— Тобі ж і вісімнадцяти нема. Присяги прийняти не зможеш!

— Я не підведу, товаришу полковник! Я старатимусь.

Йому повірили, зарахувавши курсантом. Правда, умовно. Але було це 22 квітня 41-го року, а вже 10 жовтня, коли війна підкотилася до Москви, він став лейтенантом, командиром взводу саперно-підривної роти.

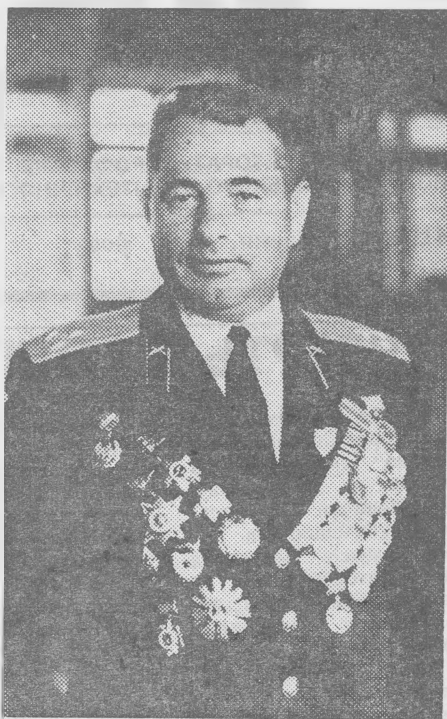
Справжня бойова біографія почалась у Сальських степах. Під натиском фашиста відступали до Волги, залишаючи позаду себе щодоби по 10—15 кілометрів. Транспорту ніякого. Солдат брав дві міни по п'ять кілограмів кожна, гвинтівку, повну викладку.

Жорстокі бої під знаменитою Бекетівкою за кілька сот метрів від Волги. Ох, і поту там пролило, ох, і крові. Не один сапер-побратим востаннє бачив над собою Сталінградське небо. Під вогнем робили проходи для розвідників, ставили міни, вмирили, але виконували завдання. Не всі там витримували, а старшого лейтенанта Компанця прийняли в партію і вісімнадцятилітнього (!) призначили командиром роти.

Потім була радість сталінградської перемоги, наступ у донських степах, участь в Орловсько-Курській операції, визволенні Харкова, форсуванні Дніпра. Де-віятнадцяти років у вересні 43-го капітан Компанець став командиром окремого саперного батальйону, наступав під Яссами, Балатоном, Будапештом...

Найпам'ятнішим для нього виявився блискавичний бій біля містечка Рехніц південніше Відня в Альпах. Біди ніщо не віщувало.

І — раптом: кулеметний і мінометний

вогонь з власівської засади. Упав майор Компанець. Там би йому й лежати, аби не солдати, які щиро любили свого двадцятилітнього майора.

— Можна сказати, що обома ногами був на «тому світі». Лікарям і друзям спасибі, — говорить Василь Овсійович. — Виручила, мабуть, і молодість...

Нині полковник у відставці, кавалер восьми бойових орденів В. О. Компанець, після 36-річної служби в Радянській Армії, працює інженером з техніки безпеки в нашому інституті. Діяльний, ініціативний, доброзичливий, людяний, принциповий. Принциповість, надто ж для офіцера, багато важила на фронті. Не кожен ставав командиром частини в дев'ятнадцять років.

Д. БОРИСОВ.

Поет Анатолій Бортняк

Минулого року саме в ці дні Анатолію Агафоновичу Бортняку відзначили 50. Високий, стрункий, статунний зовсім не показував на ці роки, здався (та й нині здається) значно молодшим. Тільки ота книжкова полиця, що за його спиною, з двома десятками збірок і тисячами публікацій в газетах, журналах та альманахах, засвідчують довгу дорогу і далеко не юначий вік. Анатолій Агафонович закінчував філологічний факультет Одеського універ-

ситету, але вчителем не працював. Починав у Тульчинській районній газеті, потім був редактором обласного радіо, з 74 по 87-й очолював Вінницьку письменницьку організацію, зараз на творчій роботі, а заодно — голова обласної організації Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка. Найвища з відзнак літературного таланту Анатолія Бортняка — республіканська премія імені В. Сосюри. Належить він до першої поетичної шеренги і за рівнем обдарування і за авторитетом, якого набув серед письменницької громади — Анатолій Агафонович, скажімо, один з небагатьох, хто обраний до складу приймальної комісії Спілки письменників України.

В поетичній музі Бортняка постійно гучать дві майже несумні, полярно-протилежні грані — лірика й сатира і в обох він однаково «сильний».

У передмові до «Вибраного», що вийшло в зв'язку з 50-річчям поета, критик Володимир Моренець пише: «Відома, що цілісність — риса таланту. У А. Бортняка вона не просто очевидна, а й по-людськи зворушлива і, запалений високими почуттями, обурений вадами, що заважають жити, він лірик, робить свій художній мазок різким, викривальним. Але ж керується при цьому почуттями найкращими і намірами благородними. Тому й у викривальних роздумах він може раптом змінити тон і стати довірливо-незахищеним».

Для тих, хто не знайомий або мало знайомий з поезіями Анатолія Бортняка, друкуємо сьогодні деякі його вірші.

Який не є, я син твій, Україно.	чи від образ обм'яклий та жалю,	терпіння обірвавши, при народі
І завжди пам'ятатиму що ти,	перед тобою голову в довірі,	по руцях мама лянула синка.
мені пісні співала солов'їно,	неначе перед матір'ю, схилию.	Виховувати краше не руками.
мене ведеш у зоряні світи.	У роздумах про тебе при нагоді	Та дой малюк, білявий вередій,
І хоч би у далекому міжзір'ї	подія пригадалася така:	зашлавав і припав. таки до мами,

НАШ ІНТЕРКЛУБ

29—30 квітня у Вінниці за запрошенням земляків індійських студентів, котрі навчаються у вузах міста, перебував Надзвичайний і Повноважний посол Індії в СРСР Т. Н. Каул.

На зустрічі, яка відбулася в міськвиконкомі, депутати міськради і члени виконкому роз-

сказав він, відомі товариши широкого вжитку, що випускаються Вінницьким виробничим об'єднанням «Термінал». Хочеться, щоб їх було ще більше. Мабуть, і у вас був би попит на багато індійських товарів, які поки що не знайшли дороги на радянський прилавок. Цьому могло б сприяти налагодження

заклади культури, історичні місця Вінниці. В клубі політехнічного інституту відбувся вечір радянсько-індійської дружби, в якому взяли участь студенти інших країн. На честь високого гостя учасники художньої самодіяльності дали концерт.

Т. Н. Каул був присутній на відправі в честь великоднього свята у Вінницькому кафедральному соборі, де звернувся до віруючих з промовою. В світі багато релігій, сказав він, але спільною для всіх є одна віра — це мир і дружба, благополуччя і взаємодопомога людей.

В своїх бесідах з представниками радянських і партійних органів, громадськості міста і області він особливо наголошував, що дві великі країни спільно виступають з багатьма ініціативами по зміцненню миру, налагоджуванню міжнародного співробітництва в усіх областях, за право народів самим вирішувати свою долю.

Посол Індії дав обід на честь викладачів і керівників Вінницьких вузів, представників радянських і партійних органів міста і області.

Є. ЗАХАР'ЯШ.

ГІСТЬ З ІНДІЇ

повили послу дружньої країни про історію, сьогоднішній день і перспективи розвитку центру однієї з найбільших областей Радянської України, про діяльність міської відділення Товариства радянсько-індійської дружби. Відзначалося, що у навчальних закладах міста здобувають освіту представники багатьох країн. Для їхнього спілкування, співробітництва земляків, зміцнення дружби, спільного проведення культурних заходів, відпочинку створено інтернаціональний центр, при якому працює інтерклуб.

Т. Н. Каул цікавився соціальним розвитком Вінниці, можливістю будівництва в місті спільних радянсько-індійських підприємств, зокрема, готелів і ресторанів. В нашій країні,

прямих зв'язків між підприємствами. Посол також висловив побажання, щоб Вінниця мала місто-побратима в його країні. Я готовий якнайактивніше сприяти порушенню цих питань і їх здійсненню, заявив Т. Н. Каул.

Обговорювались також можливості збільшення кількості індійських студентів у вінницьких вузах, прийому до Вінницького медінституту аспірантів із Індії, обміну викладачами і студентами. В медичному і політехнічному інститутах посол Індії цікавився організацією навчального процесу, виховної роботи, побуту студентів. Він провідав також музей-садибу видатного російського лікаря І. М. Пирогова, обласний краєзнавчий музей, інші

ЯК СТАТИ ІНТЕЛІГЕНТОМ?

Дійсно, що для цього потрібно? Освіту? Чи може щось більше? З цих неоднозначних запитань розпочався диспут аспірантів і працівників біб-

ліотеки інституту, що відбувся днями в читальному залі відділу громадсько-політичної літератури.

Тривала вона дві години. І як свідчать її учасники, в основному, дискусія досягла мети: диспутанти зійшлися на тій очевидній думці, що інтелігентом можна стати лише тоді, перефразовуючи відомий вислів В. І. Леніна, коли збагатити свою пам'ять знаннями, культурною і духовною спадщиною, що виробили протягом століть кращі представники людства.

Крилаті слова про інтелігентність і інтелігентність підкріплювалися фактами сьогодення з життя й діяльності викладачів і студентів. Гостро і безкомпромісно говорилося, що нинішня система навчання і виховання в шко-

лі, вузі ще не доросла до того, щоб в їхніх стінах формувалася інтелігент в повному розумінні цього слова — носій високих моральних якостей, бездоганний, ерудований професіонал, всебічно розвинутий інтелектуал.

Чого не вистачало диспуту? Компетентного ведучого, який би вміло спрямовував діалоги опонентів, надав би розмові тематичної цілісності, логічної завершеності. І все ж, ті, хто були присутніми на диспуті, дізнались багато цікавого і повчального з виступів аспірантів Е. Коваленко, М. Бабченко, М. Махині, Ю. Степайко, бібліографів — Н. Волинець, Т. Притуляк, О. Шевчук.

Т. КОНДРАТЮК,
завідуюча відділом
НТБ інституту.

ЗУСТРІЧ ДЛЯ ВАС

немов її
осякаржуючи їй.
Живу тобою, Україно-
мати,
з твоїми ворогами
не в ладу.
Але якщо захочеш
покарати,
то все одно до тебе
припаду.

* * *
Дні полум'я —
радісні моменти!
Тільки ж він — як
ніби сам не свій.
«Півзарплати йде на
аліменти», —
сумно підраховує
Мусій.

До очей підкочує
волга.
Скільки грошей
тратиться дарма!
«У житті, — зітхає
він, — нічого
за дітей дорожчого
немає».

* * *
Несе ріка потоки
твані.
Слова пригадуються
давні,
які прорік учений
муж, —
що все минає в
протиріччі,
І що, мовляв, не
ступить двічі
ніхто в ріку одну і
ту ж.

Стоять при березі
заводи.
Блищать в ріці масні
розводи.
Досаду видихну гірку
й перефразую давню
фразу:
не те що двічі, а й ні
разу
ніхто не ступить в
цю ріку.

ДІЄ ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

ВІДКРИТО „СВІТЛИЦЮ“

Осередок товариства української мови ім. Тараса Шевченка нашого інституту, прагне встановити контакти з іншими осередками діячів літератури і мистецтва. З цією метою члени осередку взяли участь у відкритті клубу шанувальників української мови і літератури «Світлиця» в бібліотеці № 13 на пр. Космонавтів.

З вступним словом виступив голова обласного Товариства української мови ім. Тараса Шевченка А. Бортняк. Секретар обласної письменницької організації М. Каменюк розповів про план роботи клубу на квітень — травень, який буде опублікований у газеті «Він-

ницька правда». Зокрема, запропоновані такі теми: «Відблиск сарматських багать», «Театр одного актора» (зустріч з артистами муздрамтеатру), «Обкрадені села». Відбудуться зустрічі з поетами і письменниками Г. Усачем, І. Волошенюком, М. Рябим.

Солісти студії «Берег» Г. Овсієнко і Р. Труш показали фрагмент з нової музичної — поетичної композиції. На завершення М. Каменюк і М. Стрельбицький анонсували свої виступи на наступному засіданні, яке відбулось 28 квітня.

А. МАЛИГІН,
секретар осередку
української мови.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.